

ОГЛЯД МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТІВ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПІДПРИЄМСТВА

Характерною рисою сучасності є інтенсивне зростання інноваційної складової економічного розвитку підприємств. В наш час, інновації охоплюють майже всі сфери людської діяльності, радикально впливаючи на всі види соціально-економічних відносин суспільства.

Загалом, Innovations(анг.) –утворено з двох слів –латинського „новація” (новизна, нововведення) і англійського префікса „in”, що означає „в”, „ведення”. Тобто, у перекладі з англійської „інновація” означає ведення нового[2,с.109]. Тому інноваціями необхідно управляти. Тобто процес управління інноваційною діяльністю являє собою систему певних принципів, методів, форм регулювання інноваційних процесів в цілісній системі підприємства.

Слід зауважити, що даний вид діяльності регламентується певними правилами, нормативно-правовими актами (Законами, Указами, підзаконними актами) та системою міжнародних стандартів та приписів.

Розвиток стандартів інноваційної діяльності бере свій початок з методів збільшення продуктивності (наприклад leanproduction) та якості (стандарти системи ISO, TQM). Наступним етапом стало управління окремими інноваціями, як необхідна реакція на зовнішні зміни, які в свою чергу породжують зміни на підприємствах (Design for Six Sigm, збір ідей на майбутнє WFS,метод Stage-Gate) [1,с.124].

Варто зазначити, що сучасні суб'єкти господарювання використовують стандарти та методи управління інноваціями, що розроблені в рамках діяльності наступних організацій: Організація економічного співробітництва та розвитку ОЕСР, Організація Об'єднаних Націй по промисловому розвитку UNIDO. Розроблені даними

організаціями міжнародні документи носять рекомендаційний характер. Такого роду рекомендації та стандарти виконують роль методичного забезпечення по управлінню інноваційною діяльністю підприємств різних галузей. Вони безпосередньо описують методики управління інноваціями та основні компоненти процесу інноваційної діяльності.

В першу чергу варто звернути увагу на Oslo Manul, дане Керівництво по ідентифікації якісної та кількісної складової наукової та науково-технічної діяльності ОЕСР розробила вперше, ще в 1992 році. Даний документ є основним методологічним документом ОЕСР, в галузі інновацій, як для країн учасників організації, так і для ряду країн Латинської Америки, Азії, Африки та Східної Європи. Загалом даний документ налічує 4 редакції, остання з яких з'явилась в 2010 році [3].

Oslo Manul включає в себе керівництва, рекомендації та довідники, що в свою чергу охоплюють дослідження та розробки різного роду (Керівництво Фраскатті - являється базою для міжнародного зіставлення показників науки та техніки, аналізу їх організації та фінансування, науково-технічної політики.), показники глобалізації, патенти, основні характеристики інноваційного суспільства.

Також, не слід забувати про нормотворчі міжнародні документи, що були створені при сприянні UNIDO. Головними напрямками її діяльності є [4].:

- надання допомоги, у тому числі консультацій, країнам, що розвиваються та країнам з перехідною економікою з метою розбудови та модернізації промисловості, сприяння впровадженню промислових технологій, спрямованих на повне використання потенційних природних та людських ресурсів зазначених країн;
- сприяння зміцненню співробітництва між промислово розвиненими країнами та країнами, що розвиваються і країнами з перехідною економікою, надання технічної та консультаційної допомоги,

залучення інвестицій з метою реалізації конкретних проектів промислового розвитку;

- координація діяльності у рамках системи ООН у питаннях сприяння промислового розвитку країн, що розвиваються, та країн з перехідною економікою.

Дана організація сприяє впровадженню технології Форсайт, що являє собою систему методів експертної оцінки стратегічних напрямлень соціально-економічного та інноваційного розвитку, виявлення «технологічних проривів», що здатні здійснити вплив на економіку та суспільство.

Таким чином, перспективи розвитку інноваційної діяльності в сучасній економіці України обумовлені необхідністю загострення уваги саме на міжнародних, загальновизнаних стандартах та умов здійснення такого роду діяльності.

Список використаної літератури:

1. Методы и инструменты управления инновационным развитием промышленных предприятий/ И.Л.Туккель, С.А. Голубев, А.В.Сурина,Н.А.Цветкова/Под.ред. И.Л.Туккеля. – СПб.: БХВ-Петербург,2013 – 208с.
2. *Томашевський* О.М., Цегелик Г.Г., Вітер М.Б., Дудук В.І. Інформаційні технології та моделювання бізнес - проектів. : навч. посібник. - К.: Центр навчальної літератури, 2012 - 296с.
3. http://www.oecd-ilibrary.org/science-and-technology/frascati-manual-2002_9789264199040-en
4. www.unido.org